

земље, јер тај човјек Мардохеј биваше све већи.

5. И тако побихе Јудејци све непријатеље своје мачем и погнеше и истребише, и учинише што хтјеше од ненавиданих својих.

6. И у Сусану царском граду убише Јудејци и истребише пет стотина људи.

7. И Фарсандагу и Далсона и Аснату, и 8. И Порату и Адалу и Аридагу, и 9. И Фармасту и Арисаја и Аридаја и Вајезату.

10. Десет синова Амана сина Амедатина непријатеља Јудејскога побихе, али на плаћен не дигоше руке своје.

11. У онај дан кад јавише цару број побједених у Сусану царском граду,

12. Рече цар Јестири царци: у Сусану царском граду побихе и погнеше Јудејци пет стотина људи и десет синова Амановијех, а шта су учинили по осталим земљама царевнијем? Шта желиш? даћеш ти се; и шта још молиш? биће.

13. А Јестира рече: ако је угодно цару, да се допуну Јудејцима у Сусану и оцрта да учине по данашњој наредби и десет синова Амановијех да објесе на вјешала.

14. И заповједи цар да буде тако. И оглашена би заповијест у Сусану, и објесне десет синова Амановијех.

15. И Јудејци који бијаху у Сусану скупивши се и четрнаестог дана мјесеца Адара побихе у Сусану три стотине људи, али на плаћен не дигоше руке своје.

16. А остали Јудејци који бијаху по земљама царевнијем скупише се да обране живот свој и да се смире од непријатеља својих; и побихе седамдесет и пет тисућа ненавиданих својих; али на плаћен не дигоше руке своје.

17. То би тринаестог дана мјесеца Адара; а четрнаестог починуше, и празноваше тај дан гостије се и весељећи се.

18. А Јудејци који бијаху у Сусану скупише се тринаестог и четрнаестог дана истога мјесеца, а починуше петнаестог, и празноваше тај дан гостије се и весељећи се.

19. За то Јудејци сељани, који живе по мјестима неограђенијем, празнују четрнаести дан мјесеца Адара весе-

љећи се и постећи се и благујући, и шаљући дјелове један другом.

20. Јер Мардохеј написа ово, и разасла књиге свијем Јудејцима који бијаху по свијем земљама цара Асира, близу и далеко,

21. Наредујући им да правнују дан четрнаести мјесеца сваке године; дан истога мјесеца сваке године;

22. Према данима у које се смртише Јудејци од непријатеља својих и према мјесецу кад им се претвори жалост у радост и туга у весеље, да те дане правнују гостије се и весељећи се и шаљући дјелове један другом, и сиромасима дарове.

23. И пригнаше сви Јудејци да чине што су почели и што им писа Мардохеј.

24. Јер Аман син Амедатин Атагеј непријатељ свијех Јудејата намисли за Јудејце да их истреби, и баши Фур, то јест ждријец, да их потре и истреби.

25. Али кад Јестира изиде пред цара, он заповједи књигом, те се за мисао његова коју смисли на Јудејце обрати на његову главу, и објесише њега и синове његове на вјешала.

26. За то прозваше те дане Фурим од имена Фур; и ради свијех ријечи те књиге и ради онога што видјене, тако и ради онога што им се догоди,

27. Поставише Јудејци и пригнаше на се и на сјеме своје и на све који се удруже с њима да је непромјенито да славе та два дана као што је написано за њих и на вријеме које је за њих одређено, сваке године.

28. И да се ти дани сломишу и славе у сваком нараштају, у свакој породици, у свакој земљи и у сваком граду; и ти дани Фурим да не престану међу Јудејцима и спомен њихов да не погине у сјемењу њихову.

29. И писа царница Јестира кћи Авихилда и Мардохеј Јудејца сваком тврђом потврђујући књигу за Фурим другом пут.

30. И Мардохеј разасла књигу свијем Јудејцима у сто и двадесет и седм земља цара Асира с ријечима љубавнијем и истинијем,

31. Да тврдо држе дане Фурим на вријеме као што им је поставио Мар-

дохеј Јудејца и царница Јестира и као што сами поставише себи и сјемењу својему за спомен посту њихову и вивању њихову.

32. Тако заповијест Јестирина потврди уредбу за Фурим, и би записано у књигу.

ГЛАВА 10.

По том цар Асвир удари данас на земљу и на острва морска.

КЊИГА О ЈОВУ.

ГЛАВА 1.

Бијаше човјек у земљи Узу по имену Јов; и тај човјек бијаше добар и праведан, и бојаше се Бога, и узглаваше се ода за.

2. И роди му се седам синова и три кћери.

3. И имаше стоке седам тисућа оваца и три тисуће оваца и пет стотина жарова волова и пет стотина магарица, и чељади веома много; и бијаше тај човјек највећи од свијех људи на истоку.

4. И синови његови састајаху се и даваху гоббе код куће, сваки свога даћа, и слаху те позиваху три сестре своје да једу и пију с њима.

5. И кад би се обредили гоббом, попиљаше Јов и освећиваше их, и устајући рано приношаше жртве паљенице према броју свијех њих; јер говораше Јов: може бити да су се огријешили синови моји и похулили на Бога у срцу свом. Тако чинише Јов сваки пут.

6. А један дан дођоше синови Божији да стаху пред Господом, а међу њих дође и Сотона.

7. И Господ рече Сотони: од куда идеш? А Сотона одговори Господу и рече: продохих земљу и обилазих.

8. И рече Господ Сотони: јеси ли видео слугу мојега Јова? нека онакога човјека на земљи, добра и праведна, који се боји Бога и узглава се ода за.

9. А Сотона одговори Господу и рече: еда ли се узладу Јов боји Бога?

10. Нијеси ли га ти оградио и кућу његову и све што има студа у ниво-

ло? Дјело руку његовијех благословио

си, и стока се његова умножила на земљи.

11. Али пружи руку своју и дотагни се свега што има, проваће те у очи.

12. А Господ рече Сотони: ево, све што има нека је у твојој руци; само на њега не диги руке своје. И отиде Сотона од Господа.

13. А један дан кад синови његови и кћери његове јеђаху и пијаху вино у кући брата својега најстаријега,

14. Дође гласник Јову и рече: волови ораху и магарице пасијаху покрај њих.

15. А Савеји ударише и отеше их, и побихе момке оштријем мачем; и само ја један утекох да ти јавим.

16. Док онај још говораше, дође други и рече: отаџ Божији стаде с неба и спали овце и момке, и прожарије их; и само ја један утекох да ти јавим.

17. Докле онај још говораше, дође други и рече: Халдејци у три чете ударише на мамиле и отеше их, и побихе момке оштријем мачем, и само ја један утекох да ти јавим.

18. Докле онај још говораше, дође други и рече: синови твоји и кћери твоје јеђаху и пијаху вино у кући брата својега најстаријега;

19. А то вјетар велики дође испрекопустиве и удари у четири угла од куће, те паде на дјецу и погибоше; и само ја један утекох да ти јавим.

20. Тада уста Јов и разарије влашт свој, и остриже главу, и паде на земљу и поклони се,

21. И рече: го сам извашио из утробе матере своје, го ћу се и вратити она-

мо. Господ даде, Господ узме; да је благословено име Господње.

22. Узз све то не сакријеш Јов, нити рече безумља за Бога.

ГЛАВА 2.

Опет један дан добоше синови Божији да стану пред Господом, а дође и Сотога међу њих да стане пред Господом.

2. И Господ рече Сотоги: од куда идеш? А Сотога одговори Господу и рече: проходах земљу и обилахих.

3. И рече Господ Сотоги: јеси ли видио салугу мојега Јона? нема онакога човјека на земљи, добра и праведна, који се боји Бога и уклања се ода зла, и још се држи доброту своје, премда си ме наговорио, те га упропастих ни за што.

4. А Сотога одговори Господу и рече: кожу за кожу, и све што човјек има даће за душу своју.

5. Него пружи руку своју и догакни се костију његовијех и меса његова, исоваће те у очи.

6. А Господ рече Сотоги: ево ти га у руке; али му душу чувај.

7. И Сотога отиђе од Господа, и удари Јона злијем приштем од пете до тремења,

8. Те он узе пријен па се стругаше, и сјеђаше у пелесу.

9. И рече му жена: хоћеш ли се још држати доброту своје? благослови Бога, па умри.

10. А он јој рече: говориш као луда, добро смо примали од Бога, а зла зар не ћемо примати? Уза све то не сакријеш Јов уснама својим.

11. А три пријатеља Јовова чуше за све зло које га задеси, и добоше сваки из својега мјеста, Елифаз Теманац и Вилдад Сутанин и Софар Намаћанин, договоривши се да дођу да га пожеде и погеше.

12. И подитавши очи своје из далека не познаше га; гада подигоше глас свој и стадоше плакати, и раздријеше сваки свој плашт и посуше се прахом по глави бацајући га у небо.

13. И сјеваху вод њега на земљи седм дана и седм ноћи, и ни један му не преговори рјечени, јер виђаху да је бол врло велик.

ГЛАВА 3.

По том отвори уста своја Јов и стаде крети дан свој.

2. И преговори Јов рече:

3. Не било дана у који се родих, и ноћи у којој рекосе: роди се дјетић!

4. Био тај дан тама, не гледао га Бог озго, и не осветљавала га свјетлост!

5. Мрак га запризно и сјен смртни, облак га обастирао, био страшан као најгори дани!

6. Ноћ ону освојила тама, не радова-ла се међу данима годишњим, не обр-ојила се у мјесеци!

7. Гле, ноћ она била пуста, црнана не било у њој!

8. Кледи је који куну дане, који су готови пробудити крокодила!

9. Потамвеле звијезде у сумраче не-зипно, чекала видјело и не дочекала га, и не видјела зори трепавица;

10. Што ми није заговорила врата од утробе и није сакрила мuku од мојих очију.

11. За што не умиријех у утроби? не издахнух излазећи из утробе?

12. За што ме прихватише кољена? за што сисе, да сем?

13. Јер бих сада лежао и почивао; спавао бих, и био бих миран.

14. С царевима и свјетлицима земаљ-ским, који задаше себи пстоловине,

15. Или с кнезовима, који имаше злата, и куће своје пуннице сребра.

16. Или за што не бих као недоношче сакривено, као дијете које не угледа видјела?

17. Онда је безбожници престају доса-ђивати, и онда је почињу иневолати,

18. И сужњи се одмарају и не чују гласа настојника.

19. Мали и велики онда је, и роб слободан од слога господара.

20. За што се даје видјело невољни-ћу и живот онима који су тужна срца,

21. Који чекају смрт а ње нема, и траже је већма него законано благо.

22. Који играју од радости и веселе се кад нађу гроб?

23. Човјеку, којему је пут сакривен и којег је Бог затворио од свуда?

24. Јер прије јела мојега долази уздах мој, и као вода ражљена се јуку мој.

25. Јер чега се бојаш дође на мене, и чега се страхаш задеси ме.

26. Не почиваш нити имах мира нити се одмарах, и опет дође стракота.

ГЛАВА 4.

Тада одговори Елифаз Теманац и рече:

2. Ако ти преговоримо, да ти не ће бити досадно? али ко би се могао уздржати да не говори?

3. Гле, учино си многе, и руке неизмо-гле крједило си;

4. Рјечени су твоје подизале онога ко-ји падаше, и утврђивао си кољена која кленаху.

5. А сада кад дође на тебе, кловуо си; кад се тебе догаче, смео си се.

6. Није ли побожност твоја била уз-давање твоје?

7. Опомени се, ко је прав погинуо, и где су праведни истрајебоњени?

8. Како сам ја видно, који ору мuku давање твоје?

9. Од дихања Божјијега гину, и од даха поздара његовијех нестане их.

10. Рече лагу, и глас љутом лагу и зуби лавњима сатру се.

11. Лав гине немајући лова, и лави-ћи распају се.

12. Још дође тајно до мене ријеч, и уку моје дочу је мало.

13. У мислима о ноћнијем утварама, кад тврди сам пада на људе,

14. Страх подузе ме и дрхат, од ко-јега устрепташе све косице моје,

15. И дух прође испред мене, и даде на тијелу мојем наостријешине се.

16. Стаде, али му не познах лица; и прилика бјаше пред очима мојима, и мучени чух глас:

17. Ева ли је човјек праведнији од својега?

18. Гле, саугања својим не вјерује, и у ашћела својих налази недостатка;

19. А како ли у ондјех који стоје у кућима земаљанијем, којима је темелј на праху и сатру се орже него мољца.

20. Оа јутра до вечера сатру се, и не-стане их на вијек да нико и не опши.

21. Слава њихова не пролази ли с њи-ма? Умиру, али не у мудрости.

ГЛАВА 5.

2. Ови; хоће ли ти се ко одзвати? и ко-му ћеш се између светлијех обрађити? 3. Доста безумнога убјага гњен, и лудота усмрђује срава.

4. Ја видјех безумника гдје се укори-јенио; али одмах пројакх стан његов.

5. Синови су његови драгоко од спа-сења и сатиру се на вратима а нема ко да избави.

6. Дрветну његову једе гљадни и исред-трња купи је, и дупеж ждере благо њи-хоно.

7. Јер музеа не излази из праха нити невоља из земље ниче.

8. Него се човјек рађа на невољу, као што исгере из угљевља уздијеђу у вис.

9. Али ја бих Бога тражио, и пред-Бога бих изнио ствар своју.

10. Који чини ствари велике и немо-питљиве, дивне, којима нема броја;

11. Који слуша дажда на земљу и шаље воду на поља;

12. Који подиже понижене, и жало-сне узвишује к спасењу;

13. Који расина мисли лугавијех да руке њихове не срише ништа;

14. Који хвата мудре у њихову ду-кавству, и намјеру онаких обара;

15. Дабу навлазе на мрак, и у по-дне пинају као по ноћи.

16. Он изабавља убогота од мача, од уста њиховијех и од руке силнога.

17. Тако има надања сиромасу, а злоћа затискује уста своја.

18. Гле, благо човјеку кога Бог ка-ра; и за то не одбаљуј карања смео-гућена.

19. Јер он задaje ране, и завија; он удара, и руке његове исцјељују.

20. Из шест невоља избавиће те; ни у седмој не ће те се зло догачи.

21. У гљадни избавиће те од смрти и у рату од мача.

22. Кад језик шибла, бићеш сакривен, нити ћеш се бојати пустоши кад дође.

23. Смјућаш се пустоши и гљадни, нити ћеш се бојати звијерја земаљ-скога.

24. Јер ћеш с камењем пољским би-ти у вјери, и звијерје ће пољско бити у миру с тобом.

25. И видећеш да је мир у шатору

твом, кућњеш кућу своју и не ћеш се преварити.

25. Видјећеш како ће ти се умножити сјеме твоје, и пород ће твој бити као трава на земљи.

26. Стар ћеш отићи у гроб као што се жито сноси у стог у своје вријеме.

27. Ето, разгледаасмо то, тако је; послушај и разумиј.

ГЛАВА 6.

А Јов одговори и рече:

2. О да би се добро измјерили једи моји, и заједно се невоља моја метнула на мјерила!

3. Претегла би пијесак морски; за то ми и ријечи недостаје.

4. Јер су стријеле смеогућета у мени, отров њихов испија ми дух, стрехоте Божије ударају на ме.

5. Риче ли дивљи магарца вод траве? муче ли во код пиће своје?

6. Једе ли се блугтаво без соли? има ли сласти у биоку од јајца?

7. Чегта се душа моја није хтјела до-тавнути, то ми је јело у невољи.

8. О да би ми се испунила молба, и да би ми Бог дао што чекам!

9. И да би Бог хтјо сагрти ме, да би махнуо руком својом, и истрије-био ме!

10. Јер ми је још утјеха, ако и горим од бола нити ме жали, што нијесам та-јно ријечи светог.

11. Кака је сила моја да бих препр-пно? казав ли је крај мој да бих про-дуљно живот свој?

12. Је ли сила моја камена сила? је ли твјело моје од мједи?

13. Има ли још помоћи у мене? и није ли далеко од мене што би ме при-држало?

14. Несретному треба милост прија-теља његова, али је он оставио страх смеогућета.

15. Браћа моја изневјерине као по-ток, као бујни потоци пробоше,

16. Који су мутни од леда, у којима се сакрива снјег;

17. Кад се откраве, осеку; кад се за-грму, нестане их с мјеста њихових;

18. Тако амо сврбу од путова својих, кад у ништа и губе се.

19. Путници из Теме погледаху, који иђаху у Севу удаху се у њих;

20. Али се постидише што се поу-даше у њих, дошавши до њих острамо-тине се.

21. Тако и ви постаде ништа; видје-сте погибао моју, и страх вас је.

22. Еда ли сам вам рекао: дајте ми, или од блага својета поклоните ми,

23. Или избавите ме из руке непри-јатељеве, и из руке насилничеве иску-пите ме?

24. Поучите ме, и ја ћу мучити; и у чему сам погрјешило, обавјестите ме.

25. Како су јаке ријечи истините! Али шта ће учор ваш?

26. Мислите ли да ће ријечи укори-ти, и да је говор човјека без надања вјестар?

27. И на сиrotу нападате, и копате јаму пријатељу својему.

28. За то сада погледајте ме, и вид-те лажем ли пред вама.

29. Прегледајте; да не буде неправ-де; прегледајте, ја сам прав у том.

30. Има ли неправде на језику мојем? не разбира ли грао моје заа?

ГЛАВА 7.

Није ли човјек на војци на земљи? а дани његови нијесу ли као дани на-дничарски?

2. Као што слуга уздише за сјеном и као што надничар чека да сврши,

3. Тако су мени дати у нашљадство мјесеци залудни и ноћи мучне одре-ђене ми.

4. Кад легнем, говорим: кад ћу уста-ти? и кад ће проћи ноћ? и скитам се преврлући се до сванућа.

5. Твјело је моје обучено у прве и у груде земљане, кожа моја гуда и раш-чиња се.

6. Дани моји бржи бисше од чупка, и пробоше без надања.

7. Опомени се да је мој живот вје-тар, да око моје не ће више видјети добра,

8. Нити ће ме видјети око које ме је виђало; и твоје очи кад погледају на ме, мене не ће бити.

9. Као што се облак разилази и не-стаје га, тако ко сиђе у гроб, не ће изаћи.

10. Не ће се више вратити кући сво-јој, нити ће га више познати мјесто његово.

10. Не ће ли те они научити? не ће ли ти казати и из срца својета изни-јети ријечи?

11. Ниче ли сита без влаге? расте ли рогоз без воде?

12. Док се још зелени, док се не по-коси, суши се прије снаге траве.

13. Таке су стазе свијех који забо-рављају Бога, и надање лицејерово пропада.

14. Његово се надање подалама и уз-дање је његово кућа наукова;

15. Наслони се на кућу своју, али она не стоји тврдо; узхвати се за њу, али се она не може одржати.

16. Зелени се на сунцу, и у врх врта његова пружају се огранци његови;

17. Ђиле његове заплећу се код из-вора, и на мјесту камениту шири се;

18. Али кад се ишчупа из мјеста сво-јета, оно га се одриче: нијесам те ви-дјело.

19. Ето, то је радост од његова пута; а из праха ниче други.

20. Где, Бог не одбацује доброго, али не прихвата за руку зликовца.

21. Још ће напуниги уста твоја сми-јека и уоне твоје лонијевања.

22. Ненавидници твоји обући ће се у срамоту, и шатора безбожничкога не ће бити.

ГЛАВА 9.

А Јов одговори и рече:

2. Заиста, знам да је тако; јер како би могао човјек бити прав пред Бо-гом?

3. Ако би се хтјо прети с њим, не би му могао одговорити од тисуће на-једну.

4. Мудар је срцем и јак снагом; ко се је отпрљо њему и био срећан?

5. Он премјешта горе, да нико и не опази; превраћа их у гњеву сиом;

6. Он врише земљу с мјеста њезина да јој се ступови дрмају;

7. Он кад заприште сунцу, не излази; он запечаћава звјезде;

8. Он разалише небо сам, и тази по-вдиза морским;

9. Он је начино *завјезде* кола и шта-пе и влашиће и друге југу у дну;

10. Он чини ствари велике и неис-пугљиве и дивне, којима нема броја.

ГЛАВА 8.

Тда одговори Виллад Сушанин и рече:

2. Докле ћеш тако говорити? и рије-чи уста твојих докле ће бити као силам вјестар?

3. Еда ли Бог крило суди? или све-могући изврше правду?

4. Што су синови твоји згријешили њему, за то их је дао безакоњу њи-хову.

5. А ти да потражиш Бога и помо-гли се смеогућему,

6. Ако си чист и прав, заиста ће се пренути за те и честит ће учинити праведни стан твој;

7. И почеваш ће твој бити мален, а пошљек ће ти бити врло велик.

8. Јер питај пређашњи нараштај, и настан да разбереш од отаца њихо-вних;

9. Јер смо ми јучерашњи, и не знамо ништа, јер су наши дани на земљи сјен.

Д Јов одговори и рече:
2. Да, ви сте људи, и с вама ће умријети мудрост.

3. И ја имам срце као и ви, нити сам гори од вас; и у бога нема тога?

4. На подсмјех сам пријатељу свом, који кад зове Бога одзове му се; на подсмјех је праведни и добри.

5. Бачен је луч по мишљењу срећнога онај који хоће да погузне.

6. Мирне су колибе дупеше, и без страха су који гвене Бога, њима Бог даје све у руке.

7. Запита стоку, научиће те; или птице небеске, казаће ти.

8. Или се разговори са земљом, научиће те, и рибе ће ти морске припоједати.

9. Ко не зна од свега тога да је рука Господња то учинила?

10. Којему је у руци душа свега живота и дух свакога тијела човјечијег.

11. Не распознаје ли ухо ријечи као што грао куша јело?

12. У старца је мудрост, и у другом вијеку разум.

13. У њега је мудрост и сила, у њега је савјет и разум.

14. Гле, он разгради, и не може се опет саградити; затвори човјека, и не може се отворити.

15. Гле, устави воде, и пресахну; пусти их, и исприврну земљу.

16. У њега је јачина и мудрост, његов је који је пренарен и који вара.

17. Он доводи савјетнике у лудило, и судије обезумљује.

18. Он раздрешује појас царевима, и опасује бедра њихова.

19. Он доводи кнезове у лудило, и обара јаке.

20. Он узима бесједу рјечитима, и старцима узима разум.

21. Он сиша срамоту на кнезове, и распасује јунаке.

22. Он открива дубоке ствари истога таме, и изводи на видјело сјен смртни.

23. Он умножава народе и затире их, расипа народе и сабира.

24. Он одузима срце глavarима народа земаљских, и заводи их у пустињу гдје нема пута,

25. Да пинају по мрак у без видјела, и чини да тумарају као пијани.

Њу вратити, у земљу тамну и у сјен смртни.

22. У земљу тамну као мрак и у сјен смртни, гдје нема промјене и гдје је видјело као тама.

А Свезар Намањани одговори и рече:
2. Зар на многе ријечи нема одговора? или ће човјек говорљив остати прав?

3. Хоће ли твоје лажи умучкаги људе? и кад се ти ругаш, зар те неће нико посрамити?

4. Јер си рекао: чиста је наука моја, и чист сам пред очима твојим.

5. Али кад би Бог проговорио и усне своје отворио на те.

6. И показао ти тајне мудрости, јер их је двојном више, познао би да те Бог кара мање него што заслужује твоје безаконје.

7. Можеш ли ти тајне Божије доучити, или докучити савршенство светогуња?

8. То су висине небеске, шта ћеш учинити? Дубље је од пакла, како ћеш познати?

9. Дуже од земље, шире од мора.

10. Да преврати, или затвори или сабере, ко ће му бранити!

11. Јер зна ништавало људско, и видети неваљалство зар не ће пазити?

12. Човјек безуман постаје разуман, премда се човјек рађа као дивље митаре.

13. Да ти управни срце своје и подигнеш руке своје к њему,

14. Ако је безаконје у руци твојој, да га уклопиш, и не даш да неправда буде у шапорима твојим,

15. Тада ћеш подигнути лине своје без мане и стајати тврдо и не ћеш се бојати;

16. Заборавићеш мuku, као воде која протече опомињаћеш је се;

17. Настаће ти вријеме ведрине него по дне, синћеш, бићеш као јутро;

18. Узданићеш се имајући надење, закупаћеш се, и мирно ћеш спавати.

19. Држаћеш, и нико те не ће плашити, и многи ће ти се молити.

20. Али очи ће безбожницима испицати, и уточишта им не ће бити, и надање ће им бити издисање.

35. Тада ћу говорити, и не ћу га се бојати; јер овако не знам за себе.

ГЛАВА 10.

Додјео је души мојој живот мој; пустићу од себе тужњау своју, говорићу у јазу душе своје.

2. Рећи ћу Богу: немој ме осудити; кажи ми за што се преш са мном.

3. Је ли ти мило да чиниш силу, да одбациш дјело руку својих и савјет безбожнички објаснаш?

4. Јесу ли у тебе очи гјелесне? видиш ли као што види човјек?

5. Јесу ли дани твоји као дани човјечи, и године твоје као вијек људски.

6. Те истражујеш моје безаконје и за грјех мој разбираш?

7. Ти знаш да нијесам крив, и нема никог ко би избавио из твоје руке.

8. Твоје су ме руке створиле и начиниле, и ти ме од суда потириш.

9. Опомени се да си ме као од капа начинио, и опет ћеш ме у прах обратити.

10. Нијеси ли ме као мајице слио и као сир усипро ме?

11. Навукао си на ме кожу и месо, и костима и жилама слиео си ме.

12. Животом и милостиу даривао си ме; и старање твоје чувало је дух мој.

13. И саврио си то у срцу својем; али знам да је у тебе.

14. Ако сам згрјешило, опазно си ме, и нијеси ме опростио безаконја мојега.

15. Ако сам скривно, тешко мени! ако ли сам прав, не могу подигнути главе, пун срамоте и видети мuku своју.

16. И ако се подигне, гонити ме као лав, и опет чиниш чудеса на мени.

17. Понављаш сједочанства своја против мене, и умножаваш гвев свој на ме; војске једна за другом излазе на ме.

18. За што си ме извадио из утробе: о да умријех! да ме ни око не виде!

19. Био бих као да ни да нијесам био; из утробе у гроб био бих однесен.

20. Није ли мало дана мојих? престани дакле и окани ме се да се мало опоравим,

21. Прије него отидем одакле се не

11. Гле, иде мимо мене, а ја не видиш; прође, а ја га не опазим.

12. Гле, кад узхвати, ко ће га нагнати да врати? ко ће му казати: шта радиш?

13. Бог не устезе гвеза својега, падају пода њ оходи помоћници.

14. А како бих му је одговарао и био рао ријечи против њега?

15. Да сам и прав, не ћу му се одговарити, ваља да се молим судији својему.

16. Да га зovem и да ми се одзове, још не могу вјеровати да је чуо глас мој.

17. Јер ме је вихором сатрпо и задво ми много рана ни за што.

18. Не да ми да одмахнем, него ме сити грчинама.

19. Ако је на слау, гле, он је најсилнији; ако на суд, ко ће ми свједочити?

20. Да се правдам, моја ће ме уста осудити; да сам добар, показале да сам неваљало.

21. Ако сам добар, не ћу знати за то; омрзео ми је живот мој.

22. Све једно је; за то рекох: и доброга и безбожнога он потири.

23. Кад би још убио бич на један пут! али се смије искушавају пратићу.

24. Земља се даје у руке безбожнику; лице судија везинијех заклања; ако не оп, да ко?

25. Али дани моји бише бржи од гласника; побјегоше, не видјеше добра.

26. Прођоше као брзе лађе, као орнао кад леги на храну.

27. Ако речем: забравитићу тужњау своју, оставићу гвев свој и окријећу се;

28. Страх ме је од свијех мук мојих, знам да ме не ћеш оправдати.

29. Бићу крив; за што бих се мучио узаду?

30. Да се измијем водом пшњезанином, и да очистим салуном руке своје,

31. Тада ћеш ме замочити у јаму да се гаде на ме моје хаљине.

32. Јер није човјек као ја да му одговарам, да идем с њим на суд;

33. Нити има међу нама кмета да би ставио руку своју међу нас двојицу.

34. Нека одмагне од мене прут свој, и страх његов нека ме не страши;

ГЛАВА 13.

Ето, све је то видјело ово моје, чуло ухо моје, и разумјело.

2. Што ви знате, знам и ја, нијесам гори од вас.
3. Ипак бих говорио са свемогућим, и рад сам с Богом правдати се.
4. Јер ви измишљате лаж, сви сте залудни љезари.
5. О да бисте са свијем мучали! били бисте мучари.

6. Чујте мој одговор, и слушајте разлоге уста мојих.

7. Треба ли да говорите за Бога не правду или пријевару да говорите за њ?
8. Треба ли да ми гледате ко је? треба ли да се препирете за Бога?

9. Хоће ли бити добро кад вас стане испитивати? хоћете ли га преварити као што се вера човјек?

10. Занста ће вас варати, ако тајно угледате ко је.

11. Величанство његово не ће ли вас уплашити? и страх његов не ће ли вас понизити?

12. Стомени су ваши као пенсо, и вапе висине као гомиле блага.

13. Мучите и пустите ме да ја говорим, па нека ме снађе шта му драго.

14. За што бих кадао месо своје својим зубима и душу своју метео у своје руке?

15. Гле, да ме и убије, опет ћу се уздати у њ, али ћу бранити путове своје пред њим.

16. И он ће ми бити спасење, јер лицејер не ће изаћи преда њ.

17. Слушајте добро бесједу моју, и нека вам уђе у уши што ћу изказати.

18. Ево, спремио сам паробу своју, знам да ћу бити прав.

19. Ко ће се прети са мном? да сад умукнем, издахнуо бих.

20. Само двоје немој ми учинити, па се не ћу кривити од лица твојега.

21. Уклони руку своју од мене, и страх твој да ме не стрази.

22. По том зови ме, и ја ћу одговарати; или ја да говорим, а ти ми одговарај.

23. Колико је безакоња и грџека мојих? покажи ми пријеступ мој и грџека мој.

24. За што сакриваш лице своје и држиш ме за непријатеља својега?

25. Хоћеш ли сршити лист који носи вјетар, или ћеш тонити суху сламу,

26. Кад ми пишеш гринве и дајеш ми у нашљедство грџеке младости моје.

27. И мећеш поге које у владе, и пазиш на све стазе моје и идеш за мном устошце?

28. А он се распада као трухлина, као халивна коју једе мољца.

ГЛАВА 14.

Човјек рођен од жене кратка је вијек и пун немира.

2. Као првијет ниче, и одсјецна се, и бјежи као сјен, и не остаје.

3. И на такога отворах око своје, и мене водиш на суд са собом!

4. Ко ће чисто извадити из нечиста? Ниво.

5. Измјерени су дани његови, број мјесеца његовијех у тебе је; поставио си му међу, преко које не може пријети.

6. Одврати се од њега да почине докле не наврши као надвјечар дан свој.

7. Јер за дрво ика наднања, ако се посетијече, да ће се још омаладити и да не ће бити без изданка;

8. Ако и остари у земљи коријен његов и у праху наууре пањ његов,

9. Чим осети воду, опет наћуни и пусти гране као прјаса.

10. А човјек умире јанемогао; и кад издахне човјек, таје је?

11. Као кад вода отече из језера и ријека онадне и усакне,

12. Тако човјек кад легне, не устоје више; докле је небеса не ће се проудити нити ће се пренути ода сна својега.

13. О да ме хоћеш у гробу сакрити и склонити ме докле не угоди гњев твој, и да ми даш рок кад ћеш ме се опомећути!

14. Кад умре човјек, хоће ли оживјети? Све дане вјечна које ми је одређено чекају докле ми дође прољета.

15. Заваћаш, и ја ћу ти се одазнати; дјело руку твојих посљедиш.

16. А сада бројиш кораке моје, и ништа не оставља за грџека мој.

17. Запечаћени су у тобоцу моји пријеступи, и завежујеш безакоња моја.

18. Занста, као што гора падне и распада се, и као што се стижена одваљала од својега,

19. И као што вода спира камење и поводањ односи прах земљаски, тако издахне човјечије обраћање у ништа.

20. Надвјаћујеш га једнако, те одлази, мијењаш му лице и отушташ га.

21. Ако синови његови буду у части, он не зна; ако ли у срамоти, он се не брине.

22. Само тијело његово док је жив бољује, и душа његова у њему тужан.

ГЛАВА 15.

А Елифас Теманац одговори и рече:

2. Хоће ли мудар човјек казивиати празне мисли и пунити трбух свој вјетром источијем.

3. Препирући се говором који не помаже и ријечима које нијесу ни на што?

4. А ти уништаваш страх Божији и увидаш молитве к Богу.

5. Јер безакоње твоје показују уста твоја, ако и јеси изабрао језик лукав.

6. Осућују те уста твоја, а не ја; и усне твоје свиједоче на те.

7. Јес ли се ти први човјек родио? или си прије хумова саздан?

8. Јес ли тајну Божију чуо и покупио у себе мудрост?

9. Шта ти знаш што ми не бисмо знали? шта ти разумијеш што не бисмо знали у нас?

10. И сједијех и старијех људи ива међу нама, старијих од она твојега.

11. Мале ли су ти утјехе Божије? или имаш што сакривено у себи?

12. Што те је занјело срце твоје? и што сјичају очи твоје?

13. Те обраћаш против Бога дух свој и пушташ из уста својих такве ријечи?

14. Шта је човјек, да би био чист, и рођени од жене, да би био прав?

15. Гле, не вјерујеш свецима својим, и небеса нијесу чиста пред очима његовијех;

16. А камо ли гадни и смрадни човјек, који пије неправду као воду?

17. Ја ћу ти казати, послушај ме, и приповједићу ти што сам видио.

18. Што мударци казаше и не застајаше, што примише од отаца својих,

јаше, што примише од отаца својих,

19. Којима самијем дана би земља, и туђан не прође кроз њу.

20. Безбожњик се мучи свега вијека својега, и насилнику је мало година остављено.

21. Страх му зуји у ушима, у мирно доба напада путошник на њ.

22. Не вјерује да ће се вратити из таме, од свуда привиђа мач.

23. Тумара за хљебом *јововић*: гдје је? Зна да је за њ спремљен дан тамни.

24. Туга и невоља страше га, и наваљују на њ као цар готов на бој.

25. Јер је замачуо на Бога руком својом, и свемогућему се опрво.

26. Трчи исправљена врата на њ с многим високим штиговина својим.

27. Јер је покорио лице своје претрелином, и наваљао сала на бокове своје.

28. И сједио је у градовима расопанијем и у кућама пустијем, обраћенијем у гомилу камена.

29. Не ће се обратити нити ће остати благо његово, и не ће се раширити по земљи добро његово.

30. Не ће изаћи из мрдава, огранке његове осушиће пламен, одиције га дух уста његовијех.

31. Нека се не узда у таштину преварени, јер ће му таштина бити плата.

32. Прије својега времена саршиће се, и грана његова не ће зеленеети.

33. Отвинуће се као с лозе незрео грозд његов и пупци ће се његови као с маслине побавати.

34. Јер ће опустјети збор лицејерски, и отањ ће спалити шаторе ондијех који примају поклоне.

35. Зачињу невољу и рађају мучу, и трбух њихов саставља пријевару.

ГЛАВА 16.

А Јов одговори и рече:

2. Слушао сам много таквих ствари; сви сте досадни грешници.

3. Хоће ли бити крај празнијем ријечима? или шта те тјера да тако одговараш?

4. И ја бих могао говорити као ви, да сте на мом мјесту, гомилати на вас ријечи и махати главом на вас,

5. Могао бих вас храбрити устима својим, и мицање усана мојих обмлашало би бол ваш.

6. Ако говорим, не ће оддахнути бол мој; ако ли престанем, хоће ли отићи од мене?
7. А сада ме је уморио; опустошио си сав збор мој.
8. Навукао си на ме мршине за свједоштво; и моја мрша подиже се на ме, и свједочи ми у очи.
9. Гњев његов распрже ме, неавиди ме, покриће зубима на ме, поставиши ми непријатељ сијева очима својима на ме.
10. Разваљују на ме уста своја, срамотно ме бију по образима, скрљљају се на ме.
11. Предао ме је Бог неправеднику, и у руке безбожницима бацно ме.
12. Бивах мрзан и затр ме, и ухвативши ме за врат среска ме и метну ме себи за биљегу.
13. Опиколише ме његови стријелци, цицела ми бубреге немилине, просипа на земљу јуч моју.
14. Задаје ми ране на ране, и удара на ме као јунак.
15. Салио сам костријег по кожи својој, и унаљо сам у прах славу своју.
16. Лице је моје подбуло од плача, на вјећама је мојих смртни сјен;
17. Према нема неправде у рукама мојим, и молитва је моја чиста.
18. Земљо, не криј крви викају мојему.
19. И сада ето на небу је свједок мој, свједок је мој на висини.
20. Пријатељи се моји подругују мном; око моје рони стезе Богу.
21. О да би се човек могао правдати с Богом, као син човјечији с пријатељем својим!
22. Јер године избројене навршну се, и полавим путем одакле се не ћу вратити.
23. Дух се мој квари, дана мојих нестаје; гробови су моји.
24. Кога мене су ругачи, и око моје проди ноћи у јаду који ми задају.
25. Дај ми во ће жалчити код тебе; ко је тај који ће се руковати са мном?
26. Јер си од њихова срца сакрио радњу; за то их не ћеш узвисити.
5. Ко ласка пријатељима, његовијем ће синовима очи посахнути.
6. Учинио је од мене причу народима, и постао сам бубњање међу њима.
7. Потамњело је око моје од јада, и сви уди моји посташе као сјен.
8. Зачудише се томе прави, и безазлени ће устати на лицејере.
9. Али ће се праведник држати свога пута, и ко је чистијех руку већма ће ојачати.
10. А ви вратите се сви колици и ходите; не ћу наћи мудра међу вама.
11. Дани моји пробоше, мисли моје покидаше се, што имах у срцу.
12. Од ноћи начинише дан, и свједок је близу мрзак.
13. Да бих се надао, гроб ће ми бити кућа; у тами ћу простријети постељу себи.
14. Гробу вичем: ти си отац мој; првама: ти си мати моја, ти си сестра моја.
15. И гдје је сада надење моје? моје надење ко ће видјети?
16. У гроб ће сићи, поцигње са мном у гробу.
- ГЛАВА 18.
- А Вилад Сушанин одговори и рече:
2. Кад ћете свршити разговор? Узумите се, па ћемо онда говорити.
3. За што се мисли да смо као стока? за што смо гадни у вашим очима?
4. Који растржеш душу своју у јарости својој, хоће ли се тебе ради оставити земља и стијена се премјестити са својега мјеста?
5. Да, видјело безбожнијех угасиће се, и искра очња њихова не ће сјајати.
6. Видјело ће помркнути у шатору његову, и жижак ће се његов угасити у њему.
7. Силни кораци његови стегнуће се, и обориће га његова намера.
8. Јер ће се узалити у замку ногама својим и наћи ће на мрежу;
9. Ухватиће га замка за пету и свалаће га дупек.
10. Сакривено му је пругло на земљи, и клопка на стаци.
11. Од суда да ће га страхогте страшити и тјераће га устопце.
12. Изгладњеће сила његова, и невоља ће бити готова узан њ.

13. Појешће жале коже његове, појешће жале његове првенац смрти.
14. Ишчупаће се из стана његова узданица његова, и то ће га одвести к цару страшном.
15. Наставаће се у шатору његову, који не ће бити његов, посуће се сумпором стан његов.
16. Жале ће се његове посушити одао, и отко ће се сасјећи гране његове.
17. Стомен ће његов погнути на земља, ниги ће му имена бити по улцицама.
18. Одагнаће се из свјетлости у мрак, и избациће се из свјета.
19. Ни сина ни унука не ће му бити у народу његову, ниги какога остатка у становима његовјем.
20. Чудиће се дану његову који буду последи њега, а који су били прије обузе их страх.
21. Таки су станови беззаконикови, и тако је мјесто онога који не зна за Бога.
- ГЛАВА 19.
- А Јов одговори и рече:
2. Докле ћете мучити душу моју и свирепити ме ријечима?
3. Већ сте ме десет пута наружили; ниге вас стид тако наваљујете на ме?
4. Али ако сам допста погријешно, погрешка ће моја остати код мене.
5. Ако ли се још хоћете да дижете на ме и да ме корите мојом срамотом,
6. Онда знајте да ме је Бог оборио и мрежу своју расазео око мене.
7. Ето, вичем на неправду, али се не слушај; вапијем, али нека суда.
8. Заграда је пут мој да не могу проћи; на стазе моје метнуо је мрак.
9. Свукао је с мене славу моју и скинуо вијенац с главе моје.
10. Поручио ме је од суда, да ме нема; и као дрво ишчупао је надање моје.
11. Распалио се на ме гњев његов, и узео ме је међу непријатеље своје.
12. Бојске његове добоше све збрједно и нахте себи пут в мени, и стадоше у око около шатора мојега.
13. Браћу моју удаљно је од мене, и званици моји туђе се од мене.
14. Ближињи моји оставише ме, и званици моји заборавах ме.
15. Донашњи моји и моје слушеније гледају ме као туђина; странац сам у очима њиховјем.
16. Зовем салту својега, а он се не одзива, а молим га устима својим.
17. Дах је мој мрзак жени мојој, а прекривљем је синовима утробе своје.
18. Ни дјеча не хају за ме, кад уста-нем, руже ме.
19. Мрзак сам свјема најријернијим својим, и које дубљах посташе ми противници.
20. За кожу моју као за месо моје прионуше кости моје; једва оста кожа око зуба мојих.
21. Смиају се на ме, смиају се на ме, пријатељи моји, јер се рука Божија дотада мене.
22. За што ме гоните као Бог, и меса мојега не можете да се наситите?
23. О кад би се написале ријечи моје! кад би се ставиле у књигу!
24. Писаљком гвезденом и оловом на камену за вјечни спомен кад би се уреле!
25. Али знам да је жив мој искупитељ, и на пошледак да ће стати над прахом.
26. И ако се ова кожа моја и рашчупи, опет ћу у тијелу свом видјети Бога.
27. Ја исти видјеху га, и очи моје гледаће га, а не други. А бубрега мојих нестаје у мени.
28. Него би требало да речете: за што га гонимо? кад је коријен бесје-ди у мени.
29. Бојте се мача; јер је мач осветла за безаконе; и знајте да има суд.
- ГЛАВА 20.
- А Софар Намањанин одговори и рече:
2. За то ме мисли моје нагоне да одговорим, и за то хитим.
3. Чучо сам укуор који ме срамоти, али ће дух из разума мојега одговорити за ме,
4. Не знаш ли да је тако од како је вијена, од како је постављен човјек на земљи,
5. Да је слава безбожнијех за мало и радост лицејера за час?
6. Да би му висина допра до неба, и глава се његова дотакала облака,
7. Нестаће га за свагда као када ње-

гова; и који га видјеше рећи ће: куда се дјече?

8. Као сан одлетјеће, и не ће се наћи, и ишчезнуће као ноћна утвара.
9. Ово које га је гледало не ће видети, нити ће га више видјети мјесто његово.
10. Синови његови умилжаваће се сиromaсима и руке ће његове враћати што је отео.
11. Кости ће његове бити пуне тријезга младости његове, и они ће лежати с њим у праху.
12. Ако му је и слава у устима злоба и врије је под језиком својим,
13. Чува је и не пушта је, него је задржава у грлу свом,
14. Инак ће се јело његово претворити у пријевима његовијем, постаће у велику јед аспидин.
15. Благо што је прождрио избуљваће из труба његова истјераће га Бог.
16. Јед ће аспидин сисати, убиће га језик гуњињи.
17. Не ће видјети потока ни ријека којима тече мед и-масло.
18. Вратиће мучку, а не ће је појести; према благу биће промјена, и не ће се радовати.
19. Јер је тлачно и остављао убоге, мучје је отимао и није зидао.
20. Јер није ни да осјетио мира у трубу свом, ни што му је најмилије не ће сачувати.
21. Ништа му не ће остати од хране његове. За то не може добро његово трајати.
22. Кад се испуни изобилје његово, тада ће бити у невољи; све руке невољнијех удариће на њ.
23. Кад би напунио трубу своју, послаће на њ Бог јарост гњева својега, и пустиће је као дажда на њега и на јело његово.
24. Кад стаке бјеснати од оруђа гводеца, простријелиће га лук мједени.
25. Стријела пуштена проћи ће кроз тијело његово, и свијетло гвођје изаћи ће из жучи његове; кад пође, обузеће га страхоте.
26. Све ће таме бити савршене у тајним мјестима његовијем; прождриће га отаџ нераспирен, и ко остане у шатору његову зло ће му бити.

27. Откриће небеса безакоње његово, и земља ће устати на њ.
28. Отићи ће љетина дома његова, расточиће се у дан гњева његова.
29. То је дно од Бога чорјеху безбожноту и напљедство од Бога за бесједу његову.

ГЛАВА 21.

- А Јов одговори и рече:
2. Слушајте добро ријечи моје, и то ће ми бити од нас утјеха.
  3. Потриците ме да ја говорим, а кад изговорим, подмажујате се.
  4. Еда ли се ја чорјеху тужим? и како не би био жалостан дух мој?
  5. Погледајте ме, и дивите се, и метните руку на уста.
  6. Ја кад помислим, страх ме је, и грозна подузима тијело моје.
  7. За што безбожници живе? старе? и богате се?
  8. Сјеме њихово стоји тврдо пред вратама заједно с њима, и потражеће њихово пред њиховијем очима.
  9. Куће су њихове на миру без страха, и прут Божиј није над њима.
  10. Њихови њихове скачу, и не промашају; краве њихове теле се, и не жалове се.
  11. Испуштају као стадо дјечу своју, и синови њихови поскачују.
  12. Подвикују уз буџањ и уз гуслае, веселе се уза свиралу.
  13. Проводе у добру дане своје, и за час слазе у гроб.
  14. А Богу кажу: нди од нас, јер не ћемо да знамо за путове твоје.
  15. Шта је свемогући, да му служи-мо? и како нам је корист, да му се молимо?
  16. Гле, добро њихово није у њиховој руди; намјера безбожничка далеко је од мене.
  17. Колико се пута таси живаљ безбожнички и долази им погибаво, димљали муче у гњењу свом *Бог*!
  18. Бивају ли као пљена на вјетру, као прах који разноси вихор?
  19. Чува ли Бог синовима њиховијем погибаво њихову, плаћа им да осјете?
  20. Виде ли својим очима погибаво своју, и пију ли гњев свемогућег?
  21. Јер шта је њима стало до куће

10. За то су око тебе замке, и страши те страх из ненада.
11. И мрак је око тебе да не видиш, и поводањ покрива те.
12. Није ли Бог на висини небеској? погледај горе звијезде, како су високо.
13. Али ти важан: шта зна Бог? еда ли ће кроз таму судити?
14. Облаци га заклањају, те не види; вода ли запавно стари пут којим су шледи неправедници.
15. Јеси ли запавно стари пут којим мена и вода се разли по темељу вихору?
16. Који се искорјенише прије врењавиња, и вода се разли по темељу вихору?
17. Говораху Богу: нди од нас. Шта би им учинио свемогући?
18. А он им је напунио куће добра. Али намјера безбожничка далеко је од мене.
19. Видјеће праведници и радоваће се, и безазлени подсмјераће им се.
20. Да, још није уништено добро наше, а остатак је вихор прождрио отаџ.
21. Сложи се с њим и помири се; тако ће ти бити добро.
22. Прили из уста његовијех закон, и сложни ријечи његове у срду свом.
23. Ако се вратиш к свемогућему, опет ћеш се назидати, ако удаљаш од шатора својих безазлове,
24. Тада ћеш метати по праху злато и Овирско злато по камењу из потока.
25. И свемогући биће ти злато и сребро и сила твоја.
26. Јер ћеш се тада радовати о Голгој, и подигнућеш к Богу лице своје.
27. Молићеш му се, и услишиће те, и завјете своје извршићеш.
28. Што год научиш, излазиће ти; и на путовима твојим свијетлиће видјело.
29. Кад други буду понижени, рећи ћеш: да се подигну; и Бог ће изабавити онога ко је оборенијех очују.
30. Избавиће и онога који није без кривице; избавиће се чистотом руку твојих.

ГЛАВА 22.

- А Јов одговори и рече:
2. Још је тужњава моја одмет? а невоља је моја тежа од уздаха мојих.

ГЛАВА 22.

- А Елиџас Тезанац одговори и рече:
2. Може ли Богу бити човјек користан? Сам је себи користан човјек мудар.
  3. Је ли свемогућему радост, ако си праведан? или му је добит, ако ходиш без мане?
  4. Хоће ли те карати и нији на суд с тобом за то што те се боји?
  5. Није ли злоба твоја велика? и неправдама твојим има ли краја?
  6. Јер си узимао залог од браће своје за што, и савачно си хљебине с голгој.
  7. Уморноћа нијеси напојио воде, и гладноме нијеси дао хљеба.
  8. Земља је била човјека силнога, и угледни је сједио у њој.
  9. Удовнице си отлучио правне, и мишице сиротама потирао си.

3. О кад бих знао како бих нашао Бога! да отидем до пријестолова његова,
4. Да разложим пред њим парбу своју, и уста своја налуцим разлога,
5. Да знам шта би ми одговорно, и разумијем шта би ми рекао.
6. Би ли се према великој сили својој прео са мном? Не; него би ми помагао.
7. Ондаје би се праведан човек могао правдати с њим, и ослободити бих се за свагда од свога судице.
8. Гле, ако пођем напријед, нема га; ако ли навраг, не нахоћим га;
9. Ако на лијево ради, не видим га; ако на десно, заклоњено се, не могу га видјети.
10. Али он зна пут мој; кад ме окуша, изаћи ћу као злато.
11. По стопама је његовијем ступала нога моја; пута његова држао сам се, и не заћох.
12. Од заповијести уста његовијех нијесам одступао; чувао сам ријечи уста његовијех више него свој узгатак.
13. Али кад он што науми, ко ће га одвратити? што душа његова зажели, оно чини.
14. И извршиће што је наумио за ме; и тога има у њега много.
15. За то сам се уклањам од њега; и кад то мислим, страх ме је од њега.
16. Бог је растојано срце моје, смењогући ме је уклањам.
17. Што не погнубох прије мрака? и што не сакри мрак испред мене?

ГЛАВА 24.

- Да што свепогућему нијесу сакривена времена? и који га знају, не виде да-на његовијех?
2. Меће помичу безбожени, отимају стадо и пасу;
  3. Магарца сиротама одгоне; у залоту узимају вода удовици;
  4. Сиромаше одбијају с пута; убоги у земљи крију се сви.
  5. Гле, као дивљи магарци у пустињи излазе на посао свој устајући рано на планин; пустиња је храна њима и дјецци њиховој;
  6. Жваћу њиву и беру виноград који није њихов;
  7. Гола нагоње да ноћује без хаљина, који се немају чим покрити на зими,

8. Окисли од пљуска у гори, немајући заклона, привијају се в стјени.
9. Грабе сироче од дојке и са сиромаша скидају задов.
10. Голога остављају да иде без хаљине, и оне који носе снопове да глатују.
11. Који међу њиховијем зидовима уље циједе и грошеће у вацама газе, подпосе жећ,
12. Људи у граду уздашу, и душе побивнијех вичу, а Бог не уздада тога.
13. Они се противе свјетлости, не знају за путове њезине и не стају на стазима њезинијем.
14. Зором устајући крвник убија сиромаша и убога; а ноћу је као дупек.
15. И око курварово пазни на сумрак говорећи: да ме око не види. И сакрива лице.
16. Провопавају по мраку куће, које об дан себи забиљеже; не знају за свјетлост.
17. Јер је зора њима свијема сјен смртни; ако их ко позна, страх их је сјена смртнога.
18. Брзи су као поврх воде, проклет је дно њихов на земљи; не ће видјети пута винограда свога.
19. Као што суша и врућина граби воде швјетне, тако гроб грешника.
20. Заборавља их утроба материна, слатки су првица, не спомину се више; као дрво скривиће се неправедник.
21. Зарукује с њим нероткиња која не рађа, и удовици не чини добра.
22. Грабн јаке својом снагом; остане ли који, не узда се у живот свој.
23. Да му Бог у што ће се поуздати; али очи његове пазе на њихове путе.
24. Узвисе се за мало, па их нема; падају и гину као сви други, и као врх од класа одсјечају се.
25. Није ли тако? ко ће ме утјерати улаж и обратити у ништа ријечи моје?

ГЛАВА 25.

- А Видада Суманин одговори и рече:
2. Власт је и страх у њега, чини мир на висинама својим.
  3. Војскама његовијем има ли броја? и кога не обасјава видјело његово?
  4. И како ће човек бити праведан пред Богом? и како ће чист бити рођени од жене?

5. Гле, ни мјесец не би сјао, ни звијезде не би биле чисте пред њим,
6. А како ли човек, црв, и син човјечи, мољав.

ГЛАВА 26.

- А Јов одговори и рече:
2. Како си помогао славома! како си извао руку нејаку!
  3. Како си свјетовао онога који је без мудрости и показао разум изобила?
  4. Ко ме си говорио те ријечи? и чини је дух изашао из тебе?
  5. И мртве ствари створене су под вођама и становници њихови.
  6. Откривен је покоа пред њим, нити има покривача погнуби.
  7. Он је разасјеро сјевер над правдоном, и земљу објесо ни на чем.
  8. Завезује воде у облацима својим, и не продире се облак под њима.
  9. Држи пријесто свој, разалиње облак свој над њим.
  10. Међу је поставио ово воде докле не буде крај свјетлости и мрака.
  11. Ступови небески гресу се и држу од пријетње његове.
  12. Силом је својом поцмичао море и разумом својим разном објесило његово.
  13. Духом је својим украсио небеса, и рука је његова створила пругу змију.
  14. Гле, то су дијелови путова његових; али како је мали диво што чушко о њему? и ко ће разумјети гром силе његове?

ГЛАВА 27.

- И Јов настави бесједу своју и рече:
2. Тако да је жив Бог, који је одбацио парбу моју, и свепогући, који је ојнао душу моју,
  3. Док је душа моја у мени, и дух Божиј у ноздрвама мојим.
  4. Не ће утоне моје говорити безаконца,
  5. Не дао Бог да пристанем да ивноте право; докле динеш, не ћу одступити од своје доброте.
  6. Држаћу се правде своје, нити ћу је оставити; не ће ме прекорити срце моје докле сам жив.
  7. Непријатељ мој биће као безбожник, и који устаје на ме, као безаконик.
  8. Јер како је нађане лицемерију, кад

се лакома а Бог ће ишчупати душу његову?

9. Хоће ли Бог услити вичу његову кад на њ дође невоља?
10. Хоће ли се свепогућему радovati? хоће ли признати Бога у свакој пријечи?

11. Учим вас руци Божијој, и како је у свепогућена не гајим.

12. Ето, ви сви видите, за што дакле једнако говорите залудне ствари?

13. То је диво човјеку безбожном од Бога, и напледство које примају насклници од свепогућена.

14. Ако му се може синови, може се за мач, и натраже његово не ће се настити хљеба.

15. Који остану иза њега, на смрти ће бити погребени, и удовице њихове не ће плакати.

16. Ако накупи сребра као праха, и набави хаљина као блага,

17. Што набави, обући ће праведније, и сребро ће дијелити безаконци.

18. Гради себи кућу као мољав, и као колабу коју начини чувар.

19. Богат ће умријети а не ће бити прибран; отвориће очи а ништа не ће бити.

20. Стигнуће га страхоте као воде; ноћу ће га одијети олуја.

21. Узеће га вјетар источни, и отићи ће; вихор ће га одијети с мјеста његова.

22. То ће Бог пустити на њ, и не ће га жалити; он ће једнако бржати од руке његове.

23. Држим ће плескати рукама за њим, и звиздаће за њим с мјеста његова.

ГЛАВА 28.

Да, сребро има жиче, и злато има мјесто гдје се топи.

2. Гвође се вади из праха, и из камена се топи мјед.

3. Мраку поставља међу, и све истражује човек до краја, и камење у таму и у сјену смртном.

4. Ријека напре с мјеста својета да јој није не може присупити; али се одојце и одмањи грудом човјечим.

5. Из земље извази хљеб, а под њом је друго, као огав.

6. У камењу је везину мјесто савиру, а ондаје је прах салати.

7. Те стазе не зна птица, нити је види око врагујево;
8. Не угизи је мадао звијерје, нити вом прође лав.
9. На времен диже руку своју; прераћа горе из дана.
10. Из стигије изводи потоке, и свашта драгоцјено види му око.
11. Устаља ријеке да не теку, и што је сакривено износи на видјело.
12. Али мудрост гаје се налази? и гаје је мјесто разуму?
13. Не зна јој човјек цијене, нити се находи у земљи живијех.
14. Бездана вели: није у мени; и мотре вели: није код мене.
15. Не може се дати чисто злато за мјену за њу.
16. Не може се цијенити златом Овирским, ни драгим опихом ни савјром.
17. Не може се изједначити с њом ни злато ни кристал, нити се може промијенити за закладе златне.
18. Од корала и бисера нема спомена, јер је вриједност мудрости већа него драгом камењу.
19. Не може се с њом изједначити топаз Етиопски, нити се може цијенити чистијем златом.
20. Од куда дакле долази мудрост? и гдје је мјесто разуму?
21. Сакривена је од очину свакога живота, и од птица небеских заклоњена.
22. Погибао и смрт говор: ушима својима чуло славу безину.
23. Бог зна пут безин, и познаје мјесто безино.
24. Јер гледа до крајена земаљских и види све што је под свјетл небом.
25. Када даваше вјетру тежину, и мјераше воду мјером,
26. Када постављаше закон дажду и пут муњи громогвој,
27. Још је онда видје и огласи је, уреди је и претрази је.
28. А човјеку рече: гле, страх је Божиј мудрост, и уклањати се ода зна јест разум.

ГЛАВА 29.

Још настави Јов бесејду своју и рече:
 2. О да бих био као пређашњих месеца, као онијех дана кад ме Бог чуваше,

у зачелје, и бијаш као цар у војсци, кад ти тиш жалосне.

ГЛАВА 30.

А сада смију ми се млади од мене, којима отаца не бих био хтио метнути са менима стада својега.

2. А на што би ми и била сила руку њиховијех? у њима бреше пропала стајност.

3. Од сиромаштва и глади самоћовану брешам на суха, мрачна, пушта и ху брешам у земљу, кад се дугежеш.

4. Који браку лободу по честама, и сирево корујеше бреше им храна.

5. Између људи бијашу изгњани и викаше се за њима као за дугежеш.

6. Живљаху по страницијем увалама, по јаклама у земљу и у камену.

7. По грмовима рикаху, под трњем се свупљаху.

8. Бијашу људи никакви и без имена, маже вриједни него земља.

9. И њима сам сада пресма, и постах им прича.

10. Гаде се на ме, иду далеко од мене и не устежу се пљувати ми у лице.

11. Јер је Бог оданео моју тежину и хуше ми задао те збоцише узду преда мном.

12. С десне стране устају момци, почитају ми ноге, и насипају пут к мени да ме учиношасте.

13. Раскопаше моју стазу, умножише ми мучке, не треба нико да им помаже.

14. Као широким проломом навигу, и наваљу преко развалина.

15. Страхоте навалише на ме, и као вјетар гурешу душу моју, и као облак прође срца моја.

16. И сада се душа моја ражљена у мени, стигаше ме дани мучни.

17. Ногу пробада ми кости у мени, и жиае моје не одмарају се.

18. Од тешке силе промијенило се одијело моје, и као ограница у кошуље моје стече ме.

19. Бацио ме је у благо, те сам као прах и пепео.

20. Вичем тебим, а ти ме не слушаши; стојим пред тобом, а ти не гледаш на ме.

21. Претворио си ми се у љуба неприятеља; силом руке своје супротниш ми се.

22. Подижеш ме у вјетар, посађујеш ме на њ, и расташаш у мени сне дооро.

23. Јер знам да ћеш ме одвести на смрт и у дом одређени свиета живина.

24. Али не ће пружити руке своје у проб; кад их ставе потврати, они не ће викати.

25. Нијесам ли плакао ради онога који бијаше у заду? није ли душа моја жалосна бивала ради убогота.

26. Кад се добру надах, дође ми зло; и кад се надах свјетлости, дође мрак.

27. Утроба је моја узаврела, и не може да се умири, задесише ме дани мучни.

28. Ходим при, не од сунца, устајем и вичем у збору.

29. Брат постах змајевима и друг сиромашима.

30. Поцрњела је кожа на мени и кости моје посахнуше од жече.

31. Гусде се моје претворише у записанку, и свирала моја у плач.

ГЛАВА 31.

Вјеру учиних с очима својим, на како бих погледао на дјевојку?

2. Јер казаш да јо од Бога озаго? и како нашљедство од свемогућег а висине?

3. Није ли погибао неваљаломе и чуло до онима који чине безаконе?

4. Не види ли он путове моје, и све кораве моје не броји ли?

5. Ако ходиш с дажду или ако похитије нога моја на пријезару,

6. Нека ме измјери на мјерилима пријезар, и нека Бог позна доброту моју.

7. Ако су кораци моји зашли с пута, и ако је за очима мојим пошло срце моје, и за руке моје прионуло што год,

8. Нека ја сјем а други једе, и нека се искоријене изданци моји.

9. Ако се замијело срце моје за којим женом, и ако сам вребаш на вратима близљег својега,

10. Нека другому меље жена моја, и нека се други кад њом повијају.

11. Јер је то гдјало и безаконе за судије.

12. Јер би то био огањ који би прожарао до уништења, и сву би моју жетину искоријенио.

13. Ако нијесам хтио доћи на суд са

слугом својим или са слушенином својом, кад би се тузили на мене;
14. Јер шта бих чинио кад би се Бог подигао, и кад би потражио, шта бих му одговорио?
15. Који је мене створио у утроби, није ли створио и њега? није ли нас он исти саздао у материци?
16. Ако сам одбио сиромасима жељу њихову, и очи удовици замутио,
17. И ако сам залутао свој сам јео а није га једа и сирота,
18. Јер је од младости моје расла са мном као вод оца, и од утробе материце своје водао сам је;
19. Ако сам гледао кога гдје гине неминујући хаљине, и сиромаша гдје се нема чим покрити,
20. Ако ме нијесу благосљавала бедра његова што се руном оваца мојих утолано,
21. Ако сам измахнуо руком на сироту, кад видјех на вратима помоћ своју,
22. Нека ми испадне раме из плећа, и рука моја нека се отегне од зглоба,
23. Јер сам се бојао погубити од Бога, којег величанству не бих одолио.
24. Ако сам полагао на зато надење своје, или чистоме злату говорио: узданицо моја!
25. Ако сам се весело што ми је имање велико и што много стече рука моја,
26. Ако сам гледао на сунце, кад сјаје, и на мјесец, кад поносило ходи,
27. И срце се моје потајно преварило и руку моју пољубила уста моја,
28. И то би било безаконе за судије, јер бих се одрекао Бога озго;
29. Ако сам се радовао несрећи невидника својег, и ако сам заиграо кад га је зло задесило,
30. Јер не дадох језику својему да гришеи тражећи душу његову с проклињањем;
31. Ако не говориху домањима мојим: ко би нам дао меса његова? не можемо се ни најести;
32. Стрпачи није поћивао на пољу; зрача своја отворио сам путнику;
33. Ако сам као што чине људи тајно пријестује своје и крио своје безаконје у својим њедрицама,
34. Ако сам и могао плашити велико

мноштво, ишао од најмањег у дому бијаше ме страх; за то мучах и не одмажак од врата.
35. О да бих имао кога да ме саслуша! Гле, жеља је моја да ми свемогући одговори и сугарни мој да ми напише књигу.
36. Носио бих је на рамену свом, везао бих је себи као вијенац,
37. Број корака својих казао бих му, као кнез приступио бих к њему.
38. Ако је на ме викала моја земља, и бразде њезине плакала,
39. Ако сам јео рода њезина без поваца и досађивао души господара њезинијех.
40. Мјесто шпенице нека ми рађа трње, и мјесто јечма кукол. Свршише се ријечи Јовове.

ГЛАВА 32.

Тадa престаше она три човјека одговарати Јову, јер се чинише да је прарадан.
2. А Елију син Варахило од Вуза, рода Рамова, разгњевани се на Јова што се сам грађаше праведнији од Бога;
3. И на три пријатеља његова разгњевани се што не нађоше одговора и олет осуђиваху Јова.
4. Јер Елију чекаше докле они говораху с Јовом, јер бијашу старији од њега.
5. Па кад видје Елију да нема одговора у устима она три човјека, раснасти се гњев његов.
6. И протвори Елију син Варахило од Вуза, и рече: ја сам најмањи, а ви сте старци, за то се бојах и не смјух вам казати што мислим.
7. Мисљах: нека говори старост, и многе године нека објане мудрост.
8. Али је дух у људима, и дух свемогућег уразумљује их.
9. Велики нијесу свагда мудри, и старци не знају свагда шта је право.
10. За то велики: послушај ме да кажем и ја како мислим.
11. Ето, чекао сам да ви изговорите, слушао сам размоте ваше докле извиђаште бесједу.
12. Пазио сам, али гле, ни један од вас не сапре Јова, не одговори на његове ријечи.

13. Може бити да ћете рећи: најбосмо мудрост, Бог ће га оборити, не човјек.
14. Није на ме управо бесједа, ни ја му не ћу одговарати вашим ријечима.
15. Смели су се, не одговарају више, настало им је ријечи.
16. Чекао сам, али не говоре, стадоше, и више на одговарају.
17. Одговорићу и ја за се, казаћу и ја како мислим.
18. Јер сам пун ријечи, тијесно је духу у жени.
19. Гле, трбух је мој као вино без одушевља, и раслукао би се као нов мјех.
20. Говорићу да одакнем, отворићу усне своје, и одговорићу.
21. Не ћу гледати ко је ко, и човјеку ћу говорити без ласкања.
22. Јер не унијем ласкати; одмах би ме узео творац мој.

ГЛАВА 33.

Чуј дакле, Јове, бесједу моју, и слушај све ријечи моје.
2. Ево, кад отворам уста своја; говори језик мој у устима мојим.
3. По правном срцу мом биће ријечи моје, и мисао чисту изрећи ћу усне моје.
4. Дух Божији створио ме је, и дах свемогућег дао ми је живот.
5. Ако можеш, одговори ми, припреви се и стани ми на супрот.
6. Ево, ја ћу бити мјесто Бога, као што си рекао; од кака сам начинен и ја.
7. Ето, страх мој не ће те страшити, и рука моја не ће те типгати.
8. Рекао си дакле преда мном, и чуо сам глас твојих ријечи:
9. Чист сам, без гријеха, прав сам и нема безаконја на мени.
10. Ево, тражи задјевцу са мном, држи ме за свога непријатеља.
11. Меће у владе ноге моје, вреба по свијем стезама мојим.
12. Ето, у том нијеси праведан, одговарам ти; јер је Бог већи од човјека.
13. За што се преш с њим, што за сва дјела своја не одговара?
14. Један пут говори Бог и два пута; али човјек не пазни.
15. У сну, у утвари ноћној, кад тврдсан падне на људе, кад спавају у постели,

16. Тада отвори ухо људима и науку им запечаћана.
17. Да би одвратио човјека од дјела његова, и заклопило од њега оконост;
18. Да би сачувао душу његову од јамене, и живот његов да не нађе на мач.
19. И кара га боловима на постели његовој, и све кости његове гешком боловићу,
20. Тако да се животу његову гаднхљеб и души његовој јело најмилије;
21. Нестаје тиједа његова на очигледа, и измаљу се кости његове, воје се прије нијесу видјеле,
22. И душа се његова приближује гробу, и живот његов смрти.
23. Ако има гласника, тумача, једнога од тисуће, који би казао човјеку дужност његову,
24. Тада ће се смиловати на њ, и рећи ће: избави га да не отиде у гроб; нашао сам откуп.

25. И помадиће се тијело његово као у дјетета, и повратиће се на дане младости своје,
26. Молиће се Богу, и помиловаће га, и гледаће лице његово радујући се, и вратиће човјеку по правди његовој.
27. Гледајући људи рећи ће: бијак згрјешило, и што је право извршио, али ми не може.
28. Он избави душу моју да не отиде у јаму, и живот мој да гледа свјетлост.
29. Гле, све ово чини Бог два пута и три пута човјеку.
30. Да би повратио душу његову од јамене, да би га обасјавала свјетлост живих.
31. Пази, Јове, слушај ме, мучи, да ја говорим.
32. Ако имаш што рећи, одговори ми; говори, јер сам те рад оправдати;
33. Ако ли не, слушај ти мене, мучи, и научићу те мудрости.

ГЛАВА 34.

Јов говори Елију и рече:
2. Чујте, мудри, бесједу моју, и разумни послушајте ме.
3. Јер ухо познаје бесједу као што градо куша јело.
4. Разберимо што је право, извидимо међу собом што је добро.

5. Јер Јов рече: праведан сам, а Бог одбаци моју правду.
 6. Хоћу ли лагати за своју правду?
 7. Који је човјек као Јов да као воду пије подсмјех?
 8. И да се дружи с онима који чине безаконе, и да ходи с безбожњим људима?
 9. Јер рече: не помаже човјеку да угађа Богу.
 10. За то, људи разумни, послушајте ме; далеко је од Бога злоба и неправда од свемогђета.
 11. Јер по дјелу плаћа човјек и да је свакоме да нађе према путу својему.
 12. Донста Бог не ради зло и свемогђади не изврће правде.
 13. Ко му је предао земљу? и ко је уредно васљену?
 14. Кад би на њ опренуо срце своје, узео би к себи дух његов и дихање његово;
 15. Изгинуло би свако тијело, и човјек би се повратио у прах.
 16. Ако си дакле разуман, чуј ово: слушај глас рјечи мојих.
 17. Може ли владати онај који мрзи на правду? хоћеш ли осушити онага који је најправеднији?
 18. Каже ли се цару: ниткове! и енезовина: безбожници?
 19. А како ли оному који не гледа кесовима во су нити у њега вриједи више богати од сиромаша, јер су сви дјело руке његовијех.
 20. Умиру за час, и у по ноћи ускочеба се народ и пропадне, и однесе се јакн без руке људске.
 21. Јер су очи његове обраћене на гутове човјечије и види све кораке његове.
 22. Нема мрака ни сјена смртнога гдје би се сакрили који чине безаконе.
 23. Јер никоме не одгађа кад дође да се суди с Богом.
 24. Сатири јакне недокуљаво, и поставља руке на њихово мјесто.
 25. Јер зна дјела њихова, и док обрати ноћ, сатру се.
 26. Као безбожне разбија их на видју.
 27. Јер одступнише од њега и не гледаше ни на које путове његове;
 28. Те дође до њега вика сиромаша, и чу вичу невољнијех.

29. Кад он умрије, ко ће узнемирити? и кад он сакрије лице, ко ће га видјети? и то бива и народу и човјеку,
 30. Да не би царовао лицејер, да не би било замке народу.
 31. Занста, треба казати Богу: подносио сам, не ћу више гријешити.
 32. А што не видим, ти ме научи; ако сам чинио неправду, не ћу више.
 33. Еда ли ће по теби плаћати, јер теби није по вољи, јер ти бираш а не он? Ако знаш што, говори.
 34. Људи ће разумни са мном казати, и мудар ће човјек пристати.
 35. Да Јов не говори разумно, и да рјечи његове нијесу мудре.
 36. Оче мој, нека се Јов искуша до краја, што одговара као зли људи.
 37. Јер домеће на гријех свој безаконее, пласеца рукема међу нама, и много говори на Бога.

ГЛАВА 35.

- Још говори Елијуј и рече:
 2. Мислиш ли да си право рекао: моја је правда већа од Божије?
 3. Јер си рекао: шта ће ми помоћи, кака ће ми бити корист, да не гријешим?
 4. Ја ћу одговорити теби и друговима твојим с тобом.
 5. Погледај небо, и види; погледај облаке, како су виши од тебе.
 6. Ако гријешини, шта ћеш му учинити? или ако се умноже безаконья твоја, шта ћеш му наудити?
 7. Ако си праведан, шта ћеш му дати? или шта ће примити из руке твоје?
 8. Човјеку какав си може наудити твоја злоба, и сину човјечијему помоћи твоја правда.
 9. Вашију од великога насиља којима се чини, и вичу на руку силинијех;
 10. А ни један не говори: гдје је Бог, створитељ мој, који даје цјесму ноћу;
 11. Који чини те смо разумнији од звијерја земаљскога, и мудрији од птица небеских.
 12. Тако вичу с охолости змијех људи, али не бивају услшени.
 13. Јер Бог не слуша таштине, и све могући не гледа на њу.
 14. А како ли кад кажеш: не видиш то. Пред њим је суд; чекај га.
 15. А сада чим те гњев походи, пије

ништа, нити је гледао на све што си учинио;
 16. За то Јов на правно отвора уста своја, и безумно умножава рјечица.

ГЛАВА 36.

- Још говори Елијуј и рече:
 2. Потри ме мало, и показаћу ти, јер још има што бих говорио за Бога.
 3. Почећу из далека бесејду своју, и показућу да је творак мој праведан.
 4. Донста, не ће бити лажне рјечи моје, кад тебе је који право мисли.
 5. Гле, Бог је силан, али никога не одбацује, силан је снагом сучаном.
 6. Не да живјети безбожнику, а невољница чини правду.
 7. Не одвраћа од праведника очију својих, него још с царевима на пријесту посађује их на цијек, те се узвишују.
 8. Ако ли су обокани у пута и свезани ужима невољничким.
 9. Тада им напомене дјела њихова и безаконья њихова како су силна.
 10. И отвора им ухо да би се поправили, и говори им да се врате од безаконья.
 11. Ако послушају и стану му слушати, довршују дане своје у добру и године своје у радости.
 12. Ако ли не послушају, гину од мача и умру с безумња.
 13. А који су лицејерна срца, навлаче гњев и не вичу кад их повеже;
 14. Умире у младости душа њихова и живот њихов међу курчима.
 15. Избавља невољника из невоље његове и отвора му ухо у мудци.
 16. Тако би и тебе извео из тјескобе на пространо мјесто, гдје ништа не досађује, и мирни сто твој био би пун претрпине.
 17. Али си заслужио суд безбожнички; и суд и правда снаје те.
 18. Донста, гњев је на теби; гледај да те не одбаци у зараван, те те велики откуп не ће избавити.
 19. Хоће ли гледаги на твоје богатство? не ће ни на злато ни на каку славу блага твојега.
 20. Не уздихи за ноћу у коју народи одлазе на своје мјесто.
 21. Чувај се да не погледаш на таштину и волани њу него невољу.
 12. И он се обрће и тамо и амо по

ГЛАВА 37.

- И од тога дрине срце моје, и одскаче са својега мјеста.
 2. Слушајте добро громовни глас његов и говор што излази из уста његовијех.
 3. Под сна небеса гунта га, и свијетлост своју до крајева земаљских.
 4. За њом риче гром, грми гласом величанства својега, нити што одгађа кад се чује глас његов.
 5. Динио Бог грми гласом својим, чини ствари велике, да их не можемо разумјети.
 6. Говори снијегу: падни на земљу; и дажду ситноме и дажду силноме.
 7. Запечаћана руку сваком човјеку, да позна све посленике своје.
 8. Тада звијер умалн у јаму, и остаје на својој дожи.
 9. С пута долази олуја, и са сјевера зина.
 10. Од дихања Божијега постаје лед, и широче воде стискује се.
 11. И да се нагна земља, натјерује облак, и расина облак свијетлошћу својом.
 12. И он се обрће и тамо и амо по

вољи његовој да чини све што му заповједа по васљеди.

13. Чини да се нађе или за кар или за земљу или за добротинство.

14. Чуј то, Јове, стани и гледај чуда Божја.

15. Знаш ли како их Бог уређује и како сија свјетлост из облака својег?

16. Знаш ли како висе облаци? знаш ли чудаеса онога који је савршен у свом знању?

17. Како ти се хаљине угрјују кад умори земљу од југа?

18. Јеси ли ти с њим размишљао небеса, која стоје тврдо као савињено огледало?

19. Научи нас шта ћемо му рећи; не можемо од таме говорити по реду.

20. Хоче ли му ко приповједити што бих ја говорио? Ако ли би ко говорио, занста, био бих прождр.

21. Али сада не могу људи гледати у свјетлост кад сјаје на небу, по што вјетар прође и очисти га;

22. Са сјевера долази као завој; али је у Богу страшнија слава.

23. Свеомогу је, не можемо га стипнути; велике је силе, али судом и великом правдом никога не мучи.

24. За то га се боје људи: не може га видјети никакав мудрац.

ГЛАВА 38.

Тада одговори Господ Јову из вихора и рече:

2. Ко је то што замрачује савјет рјечима неразумно?

3. Опали се сада као човјек; ја ћу те питати, а ти ми казуј.

4. Гдје си ти био кад ја оснивах земљу? кажи, ако си разуман.

5. Ко јој је одредио мјере? знаш ли? или ко је растаево уже преко ње?

6. На чем су подножја њених углављена? или ко јој је метнуо камен утаоци?

7. Кад црпаху заједно звијезде јутрње и сви синови Божји климваху.

8. Или ко је затворио море вратима кад као из утробе изиде?

9. Кад га одјех облаком и пових тлом;

10. Кад поставих за њ уредбу своју и метнух му пријеворнице и врата;

11. И рекох: доведе ћеш долазници, а даље не ћеш, и ту ће се устављати поносити валови твоји.

12. Јеси ли свога вијена запониједно јутру, показао зори мјесто њезино.

13. Да се уквати земља за крајеве, и да се растрјеђу с ње безбожници.

14. Да се она промијени као благо печатно, а они да стоје као хаљине.

15. Да се одузме безбожницима свјетлост вихова и рука подигнута да се сломи?

16. Јеси ли долазио до дубина морских? и по дну пропавши јеси ли ходио?

17. Јеси ли ти се отворила врата смртна, и врата сјена смртнога јеси ли видио?

18. Јеси ли сагледао ширину земаљску? кажи, ако знаш све то.

19. Које је пут в стану свјетлости? и гдје је мјесто таме,

20. Да би је узео и одвео до међе незнање, и знао стазе к дому њезину?

21. Знаш ти; јер си се онда родио, и број је дана твојих велике.

22. Јеси ли углазно у ривнице шњезане? или ривнице градне јеси ли видио,

23. Које чувам за вријеме невоље, за дан боја и рата?

24. Којим се путем дијели свјетлост и устова се разлази по земљи?

25. Ко је раздијелио јазове повођују и пут свјетлости громовној?

26. Да би ишао дажд на земљу гдје нема никога, и на пустињу гдје нема човјека,

27. Да напоји пуста и неродна мјеста, и учини да расте трава зелена.

28. Има ли дажд оца? или ко је родио калње росне?

29. Из чије је утробе изашао лед, и ко је родио слану небеску.

30. Да се воде скривају и постају као камен и крајеве пропавши срстају?

31. Можеш ли свезати млине вавињима? или свезу штанима раздијелити?

32. Можеш ли извести јужне звијезде на вријеме? или кола са звијездама виховијем хоћеш ли водити?

33. Знаш ли ред небеса? можеш ли ти уређивати владу његову на земљи?

34. Можеш ли дигнути глас свој до облака да би те мноштво воде позрило?

35. Можеш ли пустишти муње да иду, и да ти реку: ево нас?

36. Ко је метнуо човјек у срце мудрот? или ко је дао души разум?

37. Ко ће изборити облаке мудрошћу, и мјехове небеске ко ће изалити,

38. Да се расквашен прах згусне и груде да се сдвине?

ГЛАВА 39.

Ловиш ли ти лаву лов? и лавињима трбух пуниш,

2. Кад леже у пећинама и вребају у зволону свом?

3. Ко готови таврану храну његову кад итћи његови вичу к Богу и дугају немајући шта јести?

4. Знаш ли вријеме кад се дивокосе кове? и јеси ли видио кад се коштуте легу?

5. Јеси ли изборио мјесеце, докле носе? знаш ли вријеме кад се легу?

6. Како се савијају, млад своју испуштају, и опраштају се болова?

7. Како јача млад вихова, расте по пољу и огнишани не враћа се к њима?

8. Ко је пустио дивљег магараца да је слободан, и ремене дивљему магарцу да се раздијели?

9. Којему одредох пустињу за кућу и за стан слаину?

10. Он се смије врви градској, и не слуша вице настојанкове.

11. Што налази у горама, оно му је пића, и тражи сваку зелен.

12. Би ли ти једнорог хтио служити? би ли ноћивао за јаслима твојим?

13. Можеш ли несати ужем једнорога да оре? хоће ли влачити бразде за тобом?

14. Хоћеш ли се ослопити на њ што му је снага велика? и оставити на ње му свој посао?

15. Хоћеш ли се поуздати у њ да ће ти свести љезину и на гумно твоје сложити?

16. Јеси ли ти дао паучу лијена крила и перје чалба или ноу?

17. Који снесе на земљи јајца своја, и остави да их прах грђе;

18. И не мисли да ће их нога разбити и звијер подвеса згавити;

19. Неможливост је итћиима својим као да нијесу његови, и да му труд не буде узалау не боји се.

20. Јер му Бог није дао мудрости ни-ти му је удмјелно разума.

21. Кад се подигне у вис, смије се кову и ковику.

22. Јеси ли ти дао кову јачину? јеси ли ти овијато врат његов разњем?

23. Хоћеш ли га поплашити као сваквац? ерване ноздрва његовијех страшно је;

24. Копа земљу, весо је од силе, иде на сусрет оружју;

25. Смије се страху и не плаши се нити узмиче испред мача;

26. Кад звеће над њим туа и сијева колбае и сулица;

27. Од немирвоће и љутине копа земљу, и не може да стоји кад труба за-труби.

28. Кад труба затруби, он вршиши, из далека чује бој, вичу војвода и поклича.

29. Еда ли по твоме разуму лети ја-стријел? шири крила своја на југ?

30. Еда ли се на твоју заповијест ди-же у вис ораво, и на висини вије гни-јездо?

31. На стијени станује и бави се, на-врх спотене, на гврд јмсту.

32. Одатле гледа хране, далеко му виде очи.

33. И итћи његови шују крв, и гдје су мртва тјелеса онда је он.

34. И тако одговарајући Господ Јову рече:

35. Ко се препире с Богом, хоће ли га учити? који куди Бога, нека одго-вори на то.

36. Тада Јов одговори Господу и рече:

37. Гле, ја сам мален, шта бих ти од-говорио? Мећем руку своју на уста своја.

38. Једном говорих, али не ћу одго-варати; и другом, али не ћу више.

ГЛАВА 40.

А Господ опет одговарајући Јову из вихора рече:

2. Опали се сада као човјек; ја ћу те питати, а ти ми казуј.

3. Хоћеш ли ти уништити мој суд? хоћеш ли мене осудити да би себе оправдао?

4. Је ли у тебе млиница као у Бога? грмиш ли гласом као он?

5. Опити се сада зашћу и величанством, у славу и красоту обуци се.
6. Присли јарост гњева својега, и погледај све поносите, и обори их.
7. Погледај све поносите, и понизи их, и потри безбожнике на мјесту вихору.
8. Затрпај их све у прах, и повежи им лице на скривеном мјесту.
9. Тада ћу те и ја хвалити да те чува десница твоја.
10. А гле, слон, којег сам створио с тобом, једе траву као во;
11. Гле, снага му је у бедрима његовим, и сила му је у пушку трбуха његова;
12. Диве реп свој као кедар, живе од јаја његовијех силетене су као грање;
13. Кости су му као цијевни мједене, зглавци као податке гвоздене.
14. Он је прво између дјела Божијих, творач његов као му је мач.
15. Горе носе му пићу, и све звијерје пољско игра се ондаје.
16. У хладу мјесеже, у густој трсци и у глату.
17. Грната дрвета заглавају га сјеном својим, и опкољавају га врбе на потоцима.
18. Гле, уставља ријеку да не тече, узда се да ће испити Јордан гублицом својом.
19. Хоће ли га ко ухватити на очи његове? замку му провући кроз нос?
20. Хоћеш ли удицом извући кровадица или узем подвезати му језик?
21. Хоћеш ли му провући ситиу кроз нос? или му шиљком пропрјетити чељуст?
22. Хоће ли те много молити, или ће ти ласкати?
23. Хоће ли учинити вјеру с тобом да га узмеш да ти буде слуга до вијека?
24. Хоћеш ли се играти с њим као са птицом, или ћеш га везати дјенојкама својим?
25. Хоће ли се њим частити другови? раздјелити га међу трговце?
26. Хоћеш ли му напунити кожу шиљима и главу оствама?
27. Дини на њ руку своју; не ћеш више поминвати боја.
28. Гле, задува је надати му се; кад га само угледа човјек, не пада ли?

ГЛАВА 41.

1. Нена слободна који би га пробудио; а ко ће стати преда ме?
2. Ко ми је прије дао што, да му вратим? што је год под свијем небом, моје је.
3. Не ћу мучити о удима његовијем ни о слици ни о љепоти стаза његова.
4. Ко ће му узрнути горњу одјећу? к чељустима његовијем ко ће приступити?
5. Врата од грла његова ко ће отворити? страх је око зуба његовијех.
6. Крљушти су му јакни штитови спојени тврдо.
7. Главу су једна до друге да ни вјетар не улази међу њих.
8. Једна је за другу прионугла, држе се и не растаљају се.
9. Кад виха као да муња сијева, а очи су му као трепавице у зоре.
10. Из уста му излазе лучени, и испре огњене скачу.
11. Из поздрва му излази дим као из врелога лонца или котла.
12. Дах његов распаљује угљевље и пламен му излази из уста.
13. У врату му стоји сила, и пред њим иде страх.
14. Уди меса његова спојени су, једноставно је на њему, не различе се.
15. Срце му је тврдо као камен, тврдо као доњи жрнањ.
16. Кад се дигне, дршћу јунаци, и од страха очишћају се од грјеха својих.
17. Да га удари мач, не може се одржати, ни кољење ни стрјела ни околп.
18. Њему је гвожђе као пљева, а мјед као трудо дрво.
19. Не ће га потрјати стрјела, камене из праће њему је као сламка;
20. Као слама су му губије справе, и смије се баченом коњу.
21. Под њим су оштри претови, стере себи оштре ствари у глату.
22. Чини, те ври дубина као лонац, и море се мути као у ступи.
23. За собом оставља свијетлу стазу, рекао би да је бездама осмједела.
24. Ништа нема на земљи да би се испоредило с њим, да би створено било да се ничега не боји.
25. Што је год високо презире, цар је над свијем звијерјем.

ГЛАВА 42.

1. Тада Јов одговори Господу и рече: 2. Знам да све можеш, и да се не може смести што научиш.
3. Ко је то што замрачује свијет не разумно? За то кажем да нијесам разумијевао; чудесно је то за ме, те не могу знати.
4. Слушај кад узговорим, и кад запитам, кажи ми.
5. Ушима слушах о теби, а сада те око моје види.
6. За то поричем, и кајем се у праху и пепелу.
7. А кад Господ изговори оне ријечи Јову, рече Господ Елифазу Теманцу: распали се гњев мој на тебе и на два пријатеља твоја што не говористе о мени право као слуга мој Јов.
8. За то сада узмите седам талаца и седам овнова, и идите в слуги мојој Јову и принесите жртве паљенице за вас, јер ду докста погледати на њ да не учиним с вама по вашој лудости, јер не говористе о мени право као слуга мој Јов.
9. И тако отиде Елифаз Теманац и Вилдад Сушанин и Сопар Намањанин,

и учинише како им заповједа Господ. И погледа Господ на Јова.

10. И Господ порати што беше узето Јову по што се помоли за пријатеље своје; и умножи Господ Јову двојном све што бјеше имао.
11. И дођоше к њему сва браћа његова и све сестре његове и сви прешавши знајци његови, и једоше с њим у његовој кући и жалећи га трјошце га за све што бјеше Господ пустошио на њ, и дадоше му сваки по новац и по гривну златну.
12. И Господ благослови попледак Јовов више него почетак, те имаше четрнаест тисућа оваца и шест тисућа козица и тисућу јармова волова и тисућу магарица.
13. И имаше седам синова и три кћери.
14. И првој надје име Јемина, а другој Кесија а трећој Керен-апуха.
15. И не нахођаше се у својој земљи тако лицејих дјенојка као кћери Јовове, и отац им даде наслједство међу браћом њиховом.
16. И последије поживје Јов сто и четрдесет година, и виде синове и унуке до четвртога кољена.
17. И умрије Јов стар и сит живота.

ПСАЛМИ ДАВИДОВИ.

ПСАЛАМ 1.

1. Благо човјеку који не иде на вијеће безбожничко, и на путу грешничком не стоји, и у друштву неваљалијех људи не сједи,
2. Него му је омилно закон Господњи и о закону његову мисли дан и ноћ!
3. Он је као дрво усађено крај потока, које род свој доноси у своје пријеме, и којеу лист не вене: што год ради, у свежу напредује.
4. Нијесу таки безбожници, него су као прах који расипа вјетар.
5. За то се не ће безбожници одржати на суду, ни грешници на збору правничком.
6. Јер Господ зна пут праведнички; а пут безбожнички пропаће.

ПСАЛАМ 2.

1. За што се буне народи и племена помишљају задуше ствари?
2. Устају цјеври земаљски, и мезови се скупљају на Господа и на помазаника његова.
3. "Раскинимо свезе њихове и збацимо са себе јарам њихов."
4. Онај, што живи на небесима, смије се, Господ им се подсмјева.
5. Па њи говори у гњењу својем и јарошћу својом збуњује их:
6. "Ја сам помазо цара својега на Сиону, на светој гори својој."
7. Казаћу наредбу Господу; он рече мени: "ти си син мој, ја те сад родих."
8. Ишти у мене, и дају ти народе у наслједство, и крајеве земаљске теби у државу.